

[1]

Здається, я знаю, як нарешті знайти собі дружину. Коли відкриття вже зроблене, дивуєшся, скільки часу й зусиль було витрачено на пошук того, що нині здається очевидним. Та, якби не низка непередбачуваних подій, цього відкриття могло й не статися.

Усе почалося з того, що Джин попросив мене підмінити його на лекції про синдром Аспергера. Я погодився, але це дуже ускладнило мій і без того щільний розклад. Щоб усе встигнути, я вирішив готуватися за обідом, але у вечір виступу в мене було відведено дев'яносто чотири хвилини на прибирання ванної кімнати. Було три варіанти, що із цим робити, проте жодний мене не влаштовував.

1. Прибрати у ванній кімнаті після лекції, що призведе до втрати сну з подальшим зниженням розумової та фізичної активності.

2. Відкласти прибирання до наступного вівторка й вісім днів ризикувати здоров'ям через низький рівень гігієни.

3. Відмовитися від лекції й цим образити Джина.

Я вирішив порадитися з другом. Як завжди, Джин мав альтернативне рішення.

— Доне, я заплачу, нехай хтось інший прибореться у твоїй ванній.

Учергове довелося пояснювати йому, що всі покоївки за винятком, мабуть, однієї угорки в короткій спідниці, погано знають свою справу. Раніше угорка прибирала в Джина й Клавдії, але через якесь непорозуміння їй довелося піти.

— Я дам тобі номер Єви. Тільки про мене — ані слова.

— А як вона запитає, що мені відповісти?

— Скажи, що вона єдина покоївка, яка знає, що робити. Якщо згадає про мене — мовчи.

Отже, ми знайшли вихід завдяки вмінню мого друга вирішувати соціальні проблеми. Єві буде приємно, що її послуги високо оцінили. Можливо, я навіть запропоную їй постійну роботу, це б звільнило мені приблизно 316 хвилин на тиждень.

Джин відмовився від лекції через те, що в нього з'явилася можливість провести ніч із жінкою-вченим, яка приїхала на конференцію з Чилі до Мельбурна. У Джина є дослідницький проект: переспати з якомога більшою кількістю представниць різних національностей. Як професора психології його дуже цікавить сексуальний потяг між людьми, який, на його думку, багато в чому зумовлений генетикою.

Його переконання цілком закономірне, адже за освітою він генетик. Джин прийняв мене в університет постдокторантом, а за шістьдесят вісім днів його підвищили до завідувача кафедри психології. Украй суперечливе призначення, яке мало зробити університет лідером у галузі еволюційної психології та підвищити рейтинг навчального закладу.

Ми разом працювали на кафедрі генетики й часто обговорювали різні цікаві теми. Зміна посади не стала на заваді

нашим дискусіям. Таке спілкування цілком мене влаштувало, проте Джин запросив мене до себе на вечерю та виконав інші ритуали дружби, і врешті в нас склалися соціальні відносини. Його дружина Клавдія — клінічний психолог, тепер також моя подруга. Отже, разом у мене два друга.

Джин і Клавдія якийсь час намагалися допомогти мені з пошуками дружини. На жаль, їхній підхід був заснований на класичній парадигмі романтичних зустрічей, від яких я відмовився, тому що ймовірність успіху не виправдовує зусиль і негативних переживань. Мені тридцять дев'ять років, я високий, стрункий і розумний, маю відносно високий статус, працюю старшим викладачем і отримую заробітну платню вище від середньої.

Якщо поміркувати, із такими показниками я маю приваблювати багатьох представниць протилежної статі. У царстві тварин я б мав репродуктивний успіх.

Утім, жінкам я чомусь не подобаюсь. Мабуть, розпочати романтичні стосунки заважає та сама причина, із якої мені завжди було складно набувати друзів. Історія про абрикосове морозиво — яскравий до того приклад.

Коли Клавдія познайомила мене з однією зі своїх численних подруг. Елізабет, вчена-інформатик, була дуже ерудована та носила окуляри. Я згадав про окуляри, бо Клавдія спочатку показала її фото й запитала, чи не стане це на заваді. Дивовижно! І вона називає себе психологом! Коли розглядаєш когось як потенційного партнера, перш за все цікавишся, чи розумна вона співрозмовниця, чи спільні у вас захоплення або навіть чи буде з неї гарна мати. Але Клавдія гадала, що мене більше турбує форма окулярів, яку, скоріше за все, дівчина взагалі обрала за порадою оптометриста. Цей світ так складно зрозуміти!

— Вона завжди знає, чого хоче, — попередила Клавдія, наче це було проблемою.

– А її бажання науково обґрунтовані?

– Гадаю, що так, – відповіла Клавдія.

Чудово. Можливо, вона хоче саме мене.

Ми зустрілися в тайському ресторані. Для соціально неадаптованої людини ресторан – це мінне поле. Як завжди в таких ситуаціях, я хвилювався, але початок був багатообіцяючим. Ми зустрілися рівно о дев'ятнадцятій, як і домовлялися. Це добре, узгоджені дії ощадять багато часу.

За всю вечерю вона не виказала жодного зауваження щодо моєї незграбності в спілкуванні. Складно вести бесіду, коли не знаєш, на яку частину тіла краще дивитися, тому я послухався поради Джина й весь час намагався зосередитися на прихованих за окулярами очах Елізабет. Через це точність рухів під час прийому їжі трохи погіршилася, але, здається, вона цього не помітила. Навпаки, у нас розгорнулася вельми продуктивна дискусія про імітаційні алгоритми. Із нею було так цікаво! Я був майже впевнений, що в нас складуться серйозні стосунки.

Коли офіціант приніс меню десертів, Елізабет промовила:

– Я не люблю азіатських десертів.

Таке узагальнення було абсолютно безпідставним та могло виникнути тільки через брак досвіду. Можливо, уже тоді мені слід було замислитися, але натомість я вирішив виявити винахідливість:

– Ходімо поїмо морозива в кафе навпроти.

– Гарна думка. Тільки якщо там є абрикосове.

Здавалося, все іде добре. Я й не думав, що любов до абрикосів може якось завадити. Проте я помилявся. У маленькому кафе було морозиво всіх смаків, окрім абрикосового. Я замовив собі дві кульки зі смаком локриці та шоколаду з чилі, а потім запитав у Елізабет, що обрала вона.